

közeivel teszi, nem azért, mert pusztán ösztöneire kellene támaszkodnia, hiszen párját ritkítja kivételes műveltsége, szaktudása, kulturáltsága, hanem mert így érzi ezt igaznak és helyesnek. Ezt a képi nyelvet hosszú évek során át alakította ki, s most már csak a színek lángoló víziója tolmácsolja elképzeléseit. Már legutóbbi — közel két év előtti — pesti kiállításán is szerepelt néhány ilyen képpel; most bemutatott legújabb művein még tovább ment. Martélyi hajnalok, a holt Tisza felett tűző nyári nap, a délutánok párás színei: néhány szín kemény, harsány ecsetvonással odarögtönözve jelenti új képi világát. Látszólag minden derűs, mozgalmas, harsányan optimista e képeken; csak néhány szín jelzi a művészen bújkaló fájdalmat, bánatot.

Novotny képei 1925 óta valóban a magyar pikúra egész korszakát ölelik át; festői erejét mutatja, hogy mindig képes volt megújulni, továbbmenni. A kifejezés ritka ereje teszi vonzóvá képeit: ezt igazolja a szegedi bemutatkozás sikere is.

Láncz Sándor

Dobos Lajos kiállítása

Pesterzsébeten, a művelődési ház kiállítási termében volt látható Dobos Lajos tárlata. Dobos Lajos sokat tanult Szőnyi Istvántól és Szentiványi Lajostól, de mint a bemutatott

akvarellek és rajzok bizonyították, csak azért, hogy annál szilárdabban álljon a saját lábára. E nagy mesterek mellett tapasztalta, hogy nem elég a tehetség, az alapos tudásra éppúgy szükség van, mint a festői intelligencia kiművelésére. Nem hiábavaló e követelmények hangsúlyozása, mert ezzel olyan alkotó tevékenységre utalunk, amely a divatától függetlenül, tőlük akár megtermékenyülve, akár egyenesen ellenükre, képes olyan műalkotásokat létrehozni, amelyek valóban méltón képviselhetik a művészetet.

Azért örülünk Dobos Lajos akvarelljeinek, mert általuk egy szokatlanul érzékeny festői-séggel találkozhattunk. Néhány darabmal már szerepelt kiállításokon, műteremből is ismerjük munkásságát, önállóan azonban most mutatkozott be először. Így együtt látva anyagát, valóban méltó környezetben, a meglepetés erejével hatott. Nemcsak akvarelljeinek gazdag és változatos kolorizmusával, a finom színek fokozott érzékenységgel, rajzainak merész formavilágával, érzelmi és gondolati bőségével, hanem egész festői látásával és kultúrájával is. Mind ez együtt hirdette, hogy ennek az 1921-ben született művésznek önmaga iránti szigorú fegyelme és kritikája nem volt hiábavaló.

A látottak alapján önkéntlenül is fölmerül a kérdés, milyen „rejtett tartalékaik” lehetnek még művészetünknek, ha a jól ismert akvarellisták mellé ilyen erős tehetségek bukkanhatnak elő, mint Dobos Lajos is.